

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เนื่องจากภาษาอังกฤษได้รับการยอมรับจากนานาประเทศให้เป็นสื่อกลางสำหรับใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศต่างๆ ในโลก ภาษาอังกฤษจึงถือว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินกิจการระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นในด้านการค้า ด้านกิจกรรมทางการเมือง ด้านวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ และการประกอบอาชีพในบางอาชีพ และเนื่องจากสังคมโลกปัจจุบันเป็นสังคมข้อมูลข่าวสาร ความก้าวหน้าและการเปลี่ยนแปลงทางด้านวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ๆ สามารถส่งผลกระทบต่อถึงกันได้อย่างรวดเร็ว กิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ จึงส่งผลให้ภาษาอังกฤษกลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสาร วิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ๆ รวมถึงการศึกษาหาความรู้ ดังจะเห็นได้จากการที่กระทรวงศึกษาธิการได้มองเห็นและตระหนักถึงปัญหาการพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย และพยายามปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาให้นักศึกษามีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถจะติดต่อสื่อสารได้เป็นอย่างดี และเพื่อเร่งรัดพัฒนาความรู้ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยให้ทัดเทียมกับนานาประเทศในโลก (กรมวิชาการ, 2542, หน้า 1-2) ซึ่งในการพัฒนาความรู้และความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษดังกล่าว จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาอย่างพร้อมเพรียงกันในหลาย ๆ ด้าน อาทิ เช่น ด้านครูและบุคลากรทางการศึกษา ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านเทคนิคและวิธีการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนด้านการพัฒนาด้านผู้เรียนและบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ โดยมีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษาไทยมีความรู้ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษทัดเทียมกับนักศึกษาในประเทศอื่นๆ ทั่วโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่พัฒนาแล้ว

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น จุดมุ่งหมายที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ มุ่งหวังให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้เป็นอย่างดี

(หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช, 2551, หน้า 1) โดยใช้ความสามารถทางการสื่อสารทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยในบรรดาความสามารถทางด้านสื่อสารทั้ง 4 ด้านนั้น ความสามารถทางด้าน การอ่านถือว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2531, หน้า 50) เนื่องจากนักศึกษาต้องใช้ความสามารถทางด้าน การอ่านสำหรับการศึกษาและการประกอบอาชีพในอนาคต หากพิจารณาถึงความสามารถทางด้านสื่อสารทั้งสี่ด้านดังกล่าวแล้ว โอกาสที่นักศึกษาจะได้ใช้ความสามารถทางด้าน การอ่านจะมีมากที่สุด เนื่องจากส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีโอกาสพบปะพูดคุยกับผู้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมากนัก ความสามารถทางด้าน การฟังและการพูดจึงเกิดขึ้นได้ยาก เช่นเดียวกับความสามารถทางด้าน การเขียนซึ่งถือได้ว่ามีโอกาสใช้งานในชีวิตจริงได้ค่อนข้างน้อย แต่ความสามารถทางด้าน การอ่านมีโอกาสได้ใช้ในชีวิตประจำวันและการทำงานมากกว่าความสามารถในด้านอื่นๆ (ศิริพร สุธรรมเดชะ, 2541, หน้า 2)

จากคำกล่าวข้างต้นสอดคล้องกับทฤษฎีของ เรวดี หิรัญ (2540, หน้า 149) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ความสามารถทางด้าน การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นและสำคัญเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากในปัจจุบัน โอกาสที่เราจะเห็นและอ่านภาษาอังกฤษมีมากขึ้น เพราะประเทศไทยเป็นประเทศกำลังพัฒนาที่จะต้องรับเอาเทคโนโลยีและวิทยาการสมัยใหม่จากต่างประเทศเข้ามาเพื่อการพัฒนาประเทศ ซึ่งผู้ที่มีความสามารถทางด้าน การอ่านภาษาอังกฤษที่ดีก็จะสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและวิทยาการใหม่ๆ ได้อย่างรวดเร็ว และสามารถใช้ความสามารถดังกล่าวในการแสวงหาความรู้จากแหล่งข้อมูลต่างๆ ที่อยู่รอบตัว เช่น หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต นิตยสาร วารสาร และหนังสือต่างๆ ที่มีข้อความ เป็นภาษาอังกฤษได้ ความเข้าใจในสิ่งที่ได้อ่าน รวมถึงการได้รับความรู้ และข้อมูลใหม่ๆ จะส่งผลให้บุคคลดังกล่าวได้รับแนวคิดต่างๆ ที่จะนำไปใช้ในการแก้ปัญหาทั้งในชีวิตประจำวันและในการทำงาน ทำให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมและสภาพแวดล้อมได้ และยังสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขอีกด้วย

ระยะหลายปีที่ผ่านมา หน่วยงานทางด้าน การศึกษาของประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระทรวงศึกษาธิการ ได้มีการส่งเสริมและสนับสนุนเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นการสอนอ่านมาโดยตลอด แต่ในงานวิจัยหลายต่อหลายชิ้นกลับมีการค้นพบว่า ความสามารถทางด้าน การอ่านของนักศึกษาไทยมีพัฒนาการที่ไม่น่าพอใจ กล่าวคือ นักศึกษามีความสามารถในการทำ ความเข้าใจเรื่องอยู่ในระดับต่ำ อ่านเรื่องแล้วไม่สามารถเรียงลำดับเหตุการณ์ และจับใจความสำคัญของเรื่องได้ (วิสาข์ จิตวัตร, 2543, หน้า 1-2) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทัศนีย์ พันธุ์โยธชาติ (2534, หน้า 2) ที่พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ยังมีปัญหาในด้านการอ่าน

กล่าวคือ อ่านแล้วไม่เข้าใจ จับใจความสำคัญไม่ได้ อ่านได้ช้า และไม่สามารถอ่านได้อย่างถูกต้องชัดเจน รวมถึงไม่มีความสามารถในการถ่ายโอนและสื่อความหมายได้

ปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับการอ่านเหล่านี้มีสาเหตุมาจากปัจจัยหลายประการ ประการแรกคือตัวนักศึกษาเองเป็นคนไม่ชอบอ่านหนังสือและขาดความสนใจในเรื่องที่อ่าน นักศึกษาไม่มีความรู้หรือโครงสร้างความรู้ที่เพียงพอต่อการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ หรือนักศึกษามีปัญหาด้านคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ (ทักษิณีย์ พันธุ์โยธชาติ, 2534, หน้า 2) ซึ่งการที่นักศึกษาไม่มีความรู้เดิมอย่างเพียงพอและการมีปัญหาด้านคำศัพท์พื้นฐานและโครงสร้างไวยากรณ์นี้ จะส่งผลทำให้นักศึกษาประสบปัญหาในด้านการทำความเข้าใจ ทั้งในระดับตรงตามความหมายและระดับอ้างอิง (สมุทร เช่นเชาวนิช, 2542, หน้า 15) ประการต่อมาอาจเนื่องมาจากอุปกรณ์การเรียนการสอนและสื่อการสอนที่ล้าสมัย รวมไปถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ไม่น่าสนใจ และประการสุดท้ายอาจเกิดจากครูผู้สอนโดยตรง กล่าวคือ ครูขาดความรู้เรื่องวิธีการสอนและใช้เทคนิคการสอนที่ไม่เหมาะสม (เรวดี หิรัญ, 2540, หน้า 151) ครูผู้สอนไม่มีประสบการณ์หรือความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หรือบางทีครูผู้สอนอาจไม่ได้ทำการฝึกความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาอย่างเพียงพอ และบางครั้งก็อาจเกิดจากครูผู้สอนนิยมใช้การสอนแบบแปลโดยใช้วิธีการบรรยาย และเน้นที่การอธิบายโครงสร้างทางภาษาและการอธิบายคำศัพท์จนไม่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ทดลองอ่านด้วยตัวเอง (สุสดีพร จันตาใหม่, 2551, หน้า 3) ซึ่งวิธีการสอนแบบบรรยายในแบบที่ผู้เรียนไม่มีส่วนร่วมดังกล่าวนี้ เป็นวิธีการสอนที่ค่อนข้างล้าสมัย และมีประสิทธิภาพที่ค่อนข้างต่ำซึ่งส่งผลทำให้การจัดการเรียนการสอนไม่ได้ผลเท่าที่ควร

จากข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับปัญหาด้านการสอนอ่านที่พบนี้ ผู้วิจัยจึงเห็นความจำเป็นที่จะต้องมีการปรับปรุงการสอนอ่านให้เกิดผลดีในทางปฏิบัติมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เพื่อเป็นการพัฒนาขีดความสามารถของนักศึกษาไทยในด้านการอ่านให้สามารถแข่งขันได้กับนักศึกษาชาติอื่นๆ ในต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการสอนอ่านอย่างมีประสิทธิภาพในหลายๆ วิธี ผู้วิจัยพบว่าวิธีการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบชิปปาโมเดล (CIPPA Model) ที่พัฒนาขึ้นโดยรองศาสตราจารย์ ทิศนา แจมมณี สามารถนำมาใช้ในการแก้ปัญหาด้านประสิทธิภาพในการอ่านของนักศึกษาไทยได้เป็นอย่างดี

ตามหลักสูตรแกนกลางของกระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2551 ได้กล่าวไว้ว่า ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนในแบบที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนั้น ตัวผู้เรียนเองคือผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่จะต้องแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง นอกเหนือจากความรู้ที่ได้รับโดยตรงจาก

ครูผู้สอน และเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้ที่มีทักษะและความรู้ความสามารถในหลายๆ ด้าน ทั้งด้านวิชาการ ด้านการปฏิบัติ มีความคิดสร้างสรรค์ และสามารถคิดได้อย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Cotteral (1999, p. 498) ที่เห็นว่า ผู้เรียนจำเป็นที่จะต้องพัฒนาตนเองให้เป็นผู้ที่ใฝ่รู้ และสามารถนำพาตนเองไปสู่แหล่งความรู้ มิใช่รอให้ความรู้เข้ามาหาตนเองเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ หลักสูตรแกนกลางของกระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2551 ยังได้กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า ในการจัดการศึกษาจะต้องยึดหลักว่าผู้เรียนมีความสำคัญมากที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้ตามธรรมชาติ และสามารถพัฒนาได้อย่างเต็มที่ตามศักยภาพด้วยตัวของผู้เรียนเอง ด้วยการจัดให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองให้มากที่สุด ผู้เรียนจะต้องมีโอกาสดูฝึกฝนการใช้กระบวนการคิดวิเคราะห์และคิดสังเคราะห์อย่างเป็นขั้นตอน ซึ่งถ้าหากผู้เรียนได้รับการฝึกฝนตามหลักการและแนวทางเช่นนี้แล้ว ก็จะส่งผลทำให้การจัดการเรียนการสอนด้านการอ่านเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ซึ่งวิธีการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบชิปปาโมเดลนี้ จัดว่าเป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ในทุกขั้นตอน ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมด้วยความตื่นตัว มีความจดจ่อและผูกพันกับสิ่งที่ทำ และสุดท้ายผู้เรียนก็จะเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง (ทิสนา แคมมณี, 2546, หน้า 84)

วิธีการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบชิปปาโมเดลนี้ เป็นรูปแบบการสอนโดยใช้วิธีการสืบเสาะหาความรู้ซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์ (inquiry approach) โดยมุ่งให้ผู้เรียนรู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเองโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ในการค้นพบความรู้หรือประสบการณ์การเรียนรู้ ผู้เรียนมีโอกาสดูฝึกคิด ฝึกปฏิบัติ และฝึกแก้ปัญหาด้วยตนเอง โดยมีครูผู้สอนเป็นทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษา กระบวนการที่วามานี้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ทั้งในด้านเนื้อหา หลักการ และทฤษฎี ผู้เรียนมีโอกาสดูลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง สามารถสร้างสรรค์องค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งรูปแบบการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวถือได้ว่าเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ยั่งยืน (ทิสนา แคมมณี, 2542, หน้า, 15)

จากการที่แนวคิดดังกล่าวสามารถนำไปปรับใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ได้อย่างหลากหลายในเกือบทุกสาขาวิชา (ทิสนา แคมมณี, 2545, หน้า 57) ผู้วิจัยจึงเห็นว่าจัดการเรียนการสอนในรูปแบบดังกล่าวนี้ น่าจะสามารถนำมาปรับใช้ได้กับการพัฒนาความสามารถทางด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจได้เช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ดี แม้ว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดลนี้จะจัดว่าเป็นรูปแบบที่มีประสิทธิภาพเป็นอย่างสูงก็ตาม แต่ก็ยังมีข้อจำกัดในเรื่องของเวลา กล่าวคือ รูปแบบการสอนดังกล่าว จะใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ค่อนข้างมาก จึงทำให้เวลาที่ใช้ในการสอนไม่สอดคล้อง

กับปริมาณเนื้อหาในแต่ละภาคเรียน ครูผู้สอนส่วนใหญ่จึงมีแนวโน้มที่จะเลือกใช้วิธีสอนแบบบรรยายเป็นหลัก ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถสอนได้ครอบคลุมเนื้อหาสาระที่ต้องการให้มากที่สุด และเพื่อให้ทันภายในเวลาที่กำหนด ซึ่งสิ่งนี้ก่อให้เกิดปัญหาในด้านการขาดประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน และปัญหาเกี่ยวกับการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียนรู้อย่างกระตือรือร้น (हररररर नलवलररर, 2545, หน้า 1)

Johnson, Johnson & Holubec (1998 อ้างถึงใน हररररर नलवलररर, 2545, หน้า 4) ได้เสนอแนะให้ปรับเปลี่ยนรูปแบบวิธีการสอนแบบบรรยายเสียใหม่ โดยใช้กลุ่มร่วมมือเข้ามาช่วยเสริมเพื่อแก้ไขจุดอ่อนต่างๆ ที่มีอยู่ แล้วเรียกวิธีการสอนแบบใหม่นี้ว่า วิธีสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ (Cooperative Lecture) ซึ่งจะใช้เทคนิคการจับคู่สนทนา (pair discussion) เข้ามาช่วยเสริมเป็นระยะตลอดการบรรยาย การใช้กลุ่มร่วมมือประกอบการสอนแบบบรรยายนี้เป็นกลุ่มที่จัดขึ้นชั่วคราวและเสร็จสิ้นภายในเวลาเรียนแต่ละครั้ง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้และสามารถใช้สติปัญญาได้อย่างเต็มที่ โดยที่ยังมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมร่วมกันในกิจกรรมการเรียนการสอน

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงเห็นว่า วิธีการสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือนี้ก็สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการพัฒนาความสามารถทางการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ เช่นเดียวกันกับวิธีการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบชิปปาโมเดล

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำวิธีการสอนแบบชิปปาโมเดล และวิธีการสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ มาทำการวิจัยเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกี่ยวกับความสามารถทางการอ่านของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ ซึ่งได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบชิปปาโมเดล แล้วนำผลดังกล่าวมาเปรียบเทียบกับนักศึกษาอีกกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ ทั้งนี้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าวิธีการจัดการเรียนการสอนรูปแบบใดที่เหมาะสมที่สุดกับการพัฒนาความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษา

คำถามการวิจัย

1. นักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบชิปปาโมเดลมีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
2. นักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่

3. นักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบซิปปาโมเดล มีความสามารถทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือหรือไม่

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบซิปปาโมเดล ก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ ก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบซิปปาโมเดล และนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ

สมมุติฐานในการวิจัย

1. หลังจากได้รับการสอน โดยใช้วิธีการสอนแบบซิปปา โมเดล นักศึกษามีความสามารถทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน
2. หลังจากได้รับการสอน โดยใช้วิธีการสอนแบบบรรยาย โดยใช้กลุ่มร่วมมือ นักศึกษามีความสามารถทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน
3. หลังจากเปรียบเทียบความสามารถทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบซิปปาโมเดลและแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือแล้ว นักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบซิปปาโมเดล มีความสามารถทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ

ขอบเขตงานวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แผนกเลขานุการ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 2 ห้องเรียนๆละ 35 คน รวมทั้งหมด 70 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 แผนกเลขานุการ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 2 กลุ่มทดลองๆละ 20 คน รวมทั้งหมด 40 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการสอนนำมาจากหนังสือเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะตามหลักสูตรการศึกษาในระดับอาชีวศึกษา ซึ่งมีเนื้อหา คำศัพท์ ตลอดจนโครงสร้างประโยคที่เหมาะสมกับนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1

4. ขอบเขตด้านเวลา

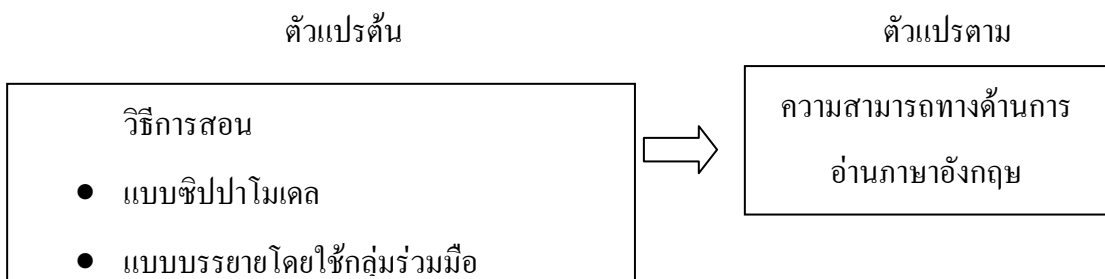
ดำเนินการวิจัยในระหว่างเดือนพฤศจิกายน – เดือนมกราคม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 เป็นเวลา 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 24 คาบ

ตัวแปรที่จะใช้ในการศึกษา

ตัวแปรต้น คือ วิธีการสอนแบบซีปปาโมเดล (CIPPA Model) และวิธีการสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ (Cooperative Lecture)

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิธีการสอน (Teaching Method) หมายถึง แนวทางปฏิบัติที่ครูผู้สอนดำเนินการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่แตกต่างกันไปตามองค์ประกอบและขั้นตอนอันเป็นลักษณะเด่นหรือลักษณะเฉพาะของวิธีการสอนนั้น ๆ

2. วิธีการสอนแบบชิปปาโมเดล (CIPPA Model Method) หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความคิด และการตัดสินใจอย่างเป็นระบบ สามารถสร้างองค์ความรู้และค้นพบความรู้ได้ด้วยตนเอง

3. วิธีสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ (Cooperative Lecture Method) หมายถึง กระบวนการสอนที่เน้นการบรรยาย และอธิบายเนื้อหาสาระแก่ผู้เรียน โดยใช้กลุ่มร่วมมือเข้ามาช่วยแก้ไขจุดอ่อนในเรื่องการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้และการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในชั้นเรียน

4. ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ (Reading Skills) หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจเนื้อเรื่องหรือข้อความที่ได้อ่าน โดยผู้เรียนจะต้องสามารถระบุหัวข้อเรื่องใจความสำคัญและรายละเอียดสนับสนุน รวมถึงสามารถแสดงความคิดเห็นพร้อมเหตุผลและยกตัวอย่างประกอบได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางให้กับครูผู้สอนในการจัดการเรียนการสอนการอ่านภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. เป็นแนวทางในการทำวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นหรือรายวิชาที่แตกต่างกันออกไป